

Udtalelse fra det ærede Medlem vil ganske sikkert blive stærkt bemærket i Befolkningen og give Anledning til adskillige Betragtninger.

Hvordan kan det da være, at det ærede Medlem vil forbyde, at skat vi have en Skat, der er beregnet efter Indtægt og Formue, skulle de Menneſter, der have Indtægt og Formue, ikke være forpligtede til at opgive, hvad de have i Formue og Indtægt? Jo, siger det ærede Medlem, det er ikke de rige Folk, jeg tænker paa, det er Smaa-folkene. De ville ikke gerne frem med, hvor dårlig de sidde i det. Det er dem, jeg vil værne om. Saaledes gaar det altid! Der er næsten ikke den Foranstaltning, man vil have ført igennem, og som i en eller anden Grad kan bidrage til at bæste de rige og velhavende i vort Samfund, uden at man er i Stand til at føre det debten, at det hele foretages i de fattiges velforſtaede Interesse. Det ærede Medlem siger saaledes ogsaa her, at det særlig er Smaafolk, han vil værne om. Jeg tror ikke, at Folk med smaa Indtægter i Almindelighed ville have noget imod, at komme frem med en Angivelse derom, thi ere de saa smaa, at der ingen Skatteevne er, ville de sikkert gerne sige det for at blive fri for at betale Skat. Men der er noget i højeste Grad urimeligt i, at en stor Del Menneſter ifølge hele deres Stilling ere nødte til at svare Skat af deres Indtægt til den sidste Øre, medens en anden Del, fordi de have deres Indtægter fra mange forskellige Kilder, kunne slippe med at betale Skat maatte af en Brøddel af deres Indtægt. Der er for mig opløst et Tilfælde her i Kjøbenhavn, hvor en Embedsmand har siddet med en Indtægt af 4,000 Kr., og desforuden har haft Bisfortjeneste, hvorved hans Indtægt er gaaet op til 8,000 Kr. om Aaret, men som ikke desmindre figurerer i den Kjøbenhavnske Indkomſtſtattebog med 4,000 Kr.s Indtægt. Saaledes gaar det i overordentlig mange Tilfælde. Hvem, der kender lidt til disse Forhold, ved, hvor vanſtelligt det er at ſtaffe sig Rendskab til Folks Indtægt, desmindre de ere tvungne til selv at opgive den. Nu er Forholdet, at en meget stor Del Menneſter, der ere Bestillings- og Embedsmænd, og som ikke kunne ſtaffe sig nogen som helst Ekstra-Indtægt, blive nødte til at svare Skat af deres fulde Indtægt, da denne vil være let at eftervise. I Henhold til Loven kan der ogsaa i mangfoldige Tilfælde forlanges Oplysning af Arbejdsherren om, hvorledes hans Funktionærer ere lønede. Det kende vi jo af Erfaring her i Kjøbenhavn, hvor man har Ret til, og hvor den Ret benyttes i temmelig vid Udſtrækning, at forlange for de private Virksomheders Ved-

kommende en Opgivelse af, hvor meget der betales Funktionærerne og Arbejderne. Alle disse Folk med smaa faste Indtægter ville som Folge deraf komme til at svare Skat af deres Indtægts fulde Beløb. Derimod ville Folk, der have Indtægter fra mange forskellige Sider, kunne indgaa dette, naar der ikke er tvungen Selvangivelse. Derfor synes jeg, at man ikke ud fra noget som helst Synspunkt kan argumentere mod tvungen Selvangivelse. Jeg sagde allerede forleden, da jeg havde Ordet om denne Sag, at Benviſet for, hvor svag man i det hele var, baade naar der var Spørgsmaal om stigende Stala og tvungen Selvangivelse, bestod deri, at man ikke havde andet at føre op med, end at det var Socialisme. Professor Falbe Hansen ſkriver i „Berlingske Tidende“, at den stigende Stala peger hen imod Socialismen. Og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds siger, at ville vi have tvungen Selvangivelse, er det et Skridt hen imod Socialismen. Hvis det kan lykkes det ærede Medlem at ſkræmme Tingets Medlemmer fra at gaa ind paa den tvungne Selvangivelse med den Slags Argumenter, vilde det ganske sikkert forbyde mig.

Det ærede Medlem talte ligeledes om Skatteprocenten og sagde, at om vi nu beghndte moderat, vidste vi dog ikke, hvorledes det vilde gaa i Fremtiden. Dertil ſtal jeg dog bemærke, at naar der nu vedtages en eller anden Procent, vil denne ikke kunne forandres uden Lovgivningsmagtens Samtykke. Det er maatte dog et Spørgsmaal, om det ikke var en Tanke, der var værd at tage under Overvejelse, at man hvert Aar ſit Lejlighed til ved Behandlingen af Finansloven at ſaſtſætte den Procent, hvormed Indkomſtſkatten ſkulde optræves. Det er jo det, man har i Kommunalbeſtyrelſen, og man har denne Frihed i Bevægelsen, fordi man derved tvinger Kommunalbeſtyrelſen til i en vis Grad at være ſparſommelig. Det er aldrig rart for en Repraſentation at ſtulle forhøje Procenten. Man ſtal ikke gøre dette, uden at der er tvingende Grunde til at gøre det, og jeg synes, at det i og for ſig kunde være ganske rimeligt, om man ogsaa tog denne Tanke op, hvor der er Tale om en Statsindkomſtſkat. Jeg mener, at der er ſaa meget mere Grund til at beſtæftige ſig med denne Tanke, som det ikke er noget ukendt i vort politiffe Liv — tværtimod, vi have nylig forladt en ſaadan Periode —, at Regeringen uden Bevilling har benyttet Statskaſſens Midler. Nu er det ganske viſt ſaaledes, at den nuværende Regering har erklæret, at den ikke vil gaa til den Slags Yderligheder, men vi kunne jo ikke vide,